

dan stort ik in. Ik lig in de foetushouding op de grond te kermen. Alles vanbinnen doet pijn. Ondraaglijk veel pijn. Mijn kind is volgens de wet volwassen, maar ik voel hem in mijn baarmoeder. Ik wil hem beschermen, maar weet dat dat niet meer kan. Ik wil hem zien en spreken. Ik wil iets. Na een tijdje gaat de pijn over in paniek. Wat moet ik nu? Ik kan niks doen en dat geeft een gigantisch machteloos gevoel. Ik wil naar hem toe. Hem veilig in mijn armen nemen. Niet meer loslaten. Nooit meer loslaten. In gedachten bel ik mijn moeder. Huilend wil ik zeggen: Mam, er is iets heel ergs gebeurd. Hakkellend en stotend wil ik haar proberen uit te leggen wat er aan de hand is. Ik kom uit mijn gedachten en bel haar toch maar niet. Ik wil mijn man bellen. Ik weet dat hij op dat moment in de auto zit en om ongelukken te voorkomen besluit ik toch maar te wachten tot hij thuis is. Ijsberend loop ik rondjes door de woonkamer. Als in een mantra zeg ik: 'Nee, laat het niet waar zijn, laat het niet waar zijn.'

Mijn man komt thuis en treft mij huilend aan. Ik val in zijn armen en vertel wat er gebeurd is. Hij valt stil. Hij weet niet wat te zeggen of te denken. Ik heb altijd gezegd dat er iets ergs met ons kind zou gebeuren. Meestal wordt mijn gevoel de waarheid en nu verafschuw ik mijn voorgevoel. Ons kind. Vanaf begin af aan een kind dat erg welkom en geliefd is en van wie veel wordt gehouden. Maar een kind dat ook de nodige grenzen opzoekt. Wat helemaal niet erg hoeft te zijn. Maar waar ging het mis? Waarom ging het mis?

1 De wereld stond stil

HET IS MAART 2020 als er een pandemie uitbreekt. De hele wereld gaat op slot. Mijn zoon is dan zeventien. Een jongen die altijd buiten is. Nog heel erg op zelfonderzoek is en vaak grenzen opzoekt. Hij heeft er al veel hulpverlening op zitten. Op het moment dat de pandemie uitbreekt zit hij in een groep die hem helpt te onderzoeken waar zijn krachten en kwaliteiten liggen. Dat lijkt hem goed te doen en hij gaat er graag heen. Maar ook deze groep moet nu stoppen en mijn zoon komt, net als de hele wereld, binnen te zitten. Een vreselijk moeilijke tijd voor hem. Een vreselijk moeilijke tijd voor ons. Zijn spanningsboog is strak gespannen. Met veel geduld, liefde en (verplichte) regels proberen we hem hier doorheen te begeleiden. Ik zie hem worstelen en het enige wat ik kan doen is er voor hem zijn. Stiekem “geniet” ik wel een beetje van deze lockdown, maar dat is vanuit (gezond) egoïsme. Ik heb hem nu dichtbij en kan hem goed in de gaten houden. Toch weet ik dat dit geen gezonde situatie is voor hem. Toch redden we het met ons drieën. Onze dochter, die op dat moment tweeëntwintig is en op zichzelf woont, doet het wonderbaarlijk goed. We bellen en facetimen geregeld, iets wat haar goed doet.

Langzaam gaat de wereld iets open en er komt een avondklok. Ik ben er blij mee. Blij dat mijn kind weer naar buiten kan en dat ik

weet dat hij 's avonds op tijd thuiskomt. Toch merk ik dat er iets veranderd is aan hem. Hoort dat bij de leeftijd? Is het het gevolg van de pandemie? Of... wat speelt er? Ik probeer geregeld met hem te praten en vraag dan hoe het met hem gaat. Ook al staat hij open voor gesprekken, toch blijft hij gesloten. Ik begin me zorgen te maken. We komen erachter dat hij rookt. Op dat moment vind ik dat vreselijk, maar nu weet ik dat dit het minste is waar ik mij zorgen over hoefde te maken. Blowen en andere middelen blijken ook hun intrede te hebben gedaan.

Er waren momenten waarop ik zag dat er iets speelde waar ik geen vat op kreeg. Wat we ook doen: boos worden, meelevend zijn, huilen of troosten. Niks helpt. Hij blijft ontkennen dat hij gebruikt. Het ergste vind ik dat ik mijn eigen kind niet geloof. Hoe kwam hij aan die middelen? Ik maak mezelf soms helemaal gek omdat ik de totale controle over hem verlies. Toch blijft ons contact "goed". Op heldere momenten kunnen we echt goede en fijne gesprekken hebben. Maar ook dan blijft hij ontkennen dat hij andere middelen gebruikt. Alleen blowt hij af en toe. Ik gooi mijn tactiek om en in plaats van het af te keuren en te verbieden, toon ik mijn interesse en mag hij van mij binnen zijn jointjes draaien. Waarom? Ik weet het niet. Ik wil een bepaalde controle en hoop zo dat hij mij in vertrouwen zal nemen. Wat ik dan nog niet weet is dat hij al diep in de shit zit.